

Drahé sestry, drahí bratia,

ostatné dni v Kyjeve sú nepokojné. Častejšie počuť zvuk sirén, čo znamená, že hrozí letecký útok. Mám dojem, že vo väčšej miere doliehajú aj zvuky z bojov vedených na okraji mesta, rôzne výbuchy, hukot a dunenie niečoho lietajúceho v okolí. Hoci dnes sa modrá obloha nad Kyjevom zdala byť úplne jasná a prežiarená lúčmi slnka. Tieto zvuky vo vás vyvolávajú nepokoj. Ľudia sa zastavujú, obzerajú okolo seba, počúvajú, či je to už niekde pri nich alebo predsa len ešte ďaleko. Všetci sme si asi zvykli na túto zlovestnú symfóniu vojny. Dnes skoro ráno nás v kláštore zobudili ohlušujúce výbuchy. Ľudia, ktorí spali v pivnici, hovorili, že bolo cítiť, ako sa trasú základy. Vysvitlo, že ruské rakety zasiahli budovy, ktoré susedia s nám najbližšou stanicou metra. Po raňajkách som sa išiel pozrieť, čo sa stalo. Je to len 10 minút pešo od nás. Na vlastné oči som mohol vidieť, aká deštruktívna je sila týchto zbraní. Raketa zasiahla strechu budovy, no v okruhu niekoľkých stoviek metrov boli rozbité takmer všetky okná. Stanica metra bola zdemolovaná. Ľuďom, ktorí tam nocovali, sa však nič nestalo, pretože nástupištia sa nachádzajú hlboko pod zemou. Poškodené boli dokonca aj miesta, ktoré sa zdali byť bezpečné, keďže ich od epicentra výbuchu chránili iné budovy. Okrem polície a hŕstky miestnych zvedavcov, takých ako ja, sa objavilo aj mnoho novinárov z celého sveta, ktorí mali na sebe nepriestrelné vesty s nápisom „Press“ a na hlavách prilby. Opravdiví vojnoví reportéri. Pracovali a ja som sa hľadel na miesta, ktoré veľmi dobre poznám. Našťastie k útoku došlo okolo 5. hodiny ráno, keď z dôvodu zákazu vychádzania neboli na uliciach žiadni ľudia.

Keď som telefonoval otcovi Míšovi, povedal, že ak by sa, nedaj, Bože, stalo niečo také v okolí nášho kostola vo Fastive, tak z kláštora, ktorý je vlastne barakom prispôbeným pre život, nezostane nič. Vidieť na vlastné oči ničivú silu vojny učí pokore a povzbudzuje, aby ste nepodceňovali odporúčania úradov a pri vyhlásení poplachu sa ukryli na bezpečné miesto.

Ostatné dni sa mnohí z nás venujú dobrovoľníckej činnosti. Spolu s ľuďmi momentálne žijúcimi v našom kyjevskom kláštore získavame jedlo a ďalšie veci potrebné pre život, ktoré potom rozvážame tým, ktorí to potrebujú. V prvom rade starším ľuďom, chorým, matkám s deťmi. Popoludní som zaviezol časť vecí ku železničnej stanici – na miesto, kam prichádzajú autobusy, ktoré privádzajú ľudí zo zničených miest pri Kyjeve. Dnes mi otec Oleksandr, keď som ho viezol ku katedrále, odkiaľ mal zobrať autobus plný oblečenia a odviesť ho do dobrovoľníckeho centra, povedal, že tento čas je pre nás veľkým požehnaním. Súhlasím s ním. Počas týchto dní, ako mnoho mojich sestier a bratov, sme nikdy neľutovali, že sme tu a teraz v Kyjeve, Fastive a na iných miestach na Ukrajine. Samozrejme, že sa znepokojujeme, súcítime s trpiacimi, irituje nás podlosť nepriateľa, nemôžeme spať a niekedy od nervozity ani jesť, ale vidíme, že je to pre nás veľký dar a požehnanie.

Pred chvíľou som telefonoval sestre Damiáne, dominikánke z Fastiva, a spýtal som sa jej: „Ľutovala si niekedy, že si teraz tu?“ Bez váhania odpovedala: „Nikdy! Od začiatku som vedela, že toto je moje miesto a že tu mám byť.“ Podobne aj sestra Augustína. Keď vypukla vojna, nachádzala sa v Poľsku, odkiaľ pochádza. Nevydržala tam dlho. Keď sa naskytila prvá príležitosť, nastúpila do humanitárneho transportu a vrátila sa do Fastiva. Brat Igor, rodák z Donecka, o ktorom som už raz písal, požiadal mňa a provinciála, aby mohol byť čo najskôr asigovaný do vikariátu Ukrajiny. Prišiel vlakom z Krakova do Fastiva, len s malým

ruksakom. „Ani počítač som si nevzal,“ povedal mi pred dvoma dňami, „ale vedel som, že v kláštore sa nejaký nájde.“ Hľadím na dievčatá a chlapcov, ktorí žijú pod našou kláštornou strechou v Kyjeve, na dobrovoľníkov a zamestnancov Domu sv. Martina vo Fastive. Vedia, prečo a pre koho tu sú. Včera večer som si zobral do rúk malú knižku od otca Innocenta Máriu Bocheňského OP „De Virtute Militari. Náčrt vojenskej etiky“, napísanú v predvečer vypuknutia druhej svetovej vojny. Pri čítaní som sa pristavil pri tvrdení: „Láska je zručnosť, ktorú nemožno dosiahnuť len samotným cvičením, ale ktorú dostávame od Boha s milosťou. Boh spravidla pritom koná tak, že zväčšuje lásku zároveň s našimi činmi: kto koná v súlade s láskou, môže si byť istý, že Boh zväčší jeho lásku.“ Skutočne sa tak deje. Ak máš v sebe hoci len trošku lásky a konáš v súlade s ňou, môžeš si byť istý, že Boh ju v tebe znásobí. Dúfam, že to zažívajú aj mnohí čitatelia mojich listov, ktorí dnes tak obetavo pomáhajú ukrajinským sestrám a bratom.

Som dojatý, aké veľké srdce majú bratia Jonathan a Patrick, dominikáni z Provincie sv. Jozefa z USA, ktorí prileteli do Poľska a už niekoľko dní na poľsko-ukrajinskej hranici pomáhajú utečencom spolu s humanitárnou misiou Kolumbových rytierov. Nestihli sme sa stretnúť a neviem, či sa nám to v blízkej dobe podarí, ale bratia z Lvova hovorili, že americkí dominikáni ich plánujú navštíviť. Sľúbili tiež, že doručia veľa ružencov. Otec Tomáš mi rozprával, že v Lvove niektorí ľudia, ktorí prichýlili do svojich domovov krajanov utekajúcich pred vojnou, im poskytujú nielen ubytovanie a stravu, ale učia ich aj modliť sa. Ružence sa zídu. Keď sa ma pri kontrole v uliciach Kyjeva armáda alebo polícia pýta, či nenesiem zbraň, s úsmevom odpovedám, že nie, hoci by som mohol povedať, že mojou zbraňou je práve ruženec, ktorý sa teraz bežne nosí na ruke. Nehovorím to nahlas, aby som nedráždil našich statočných mužov, ktorí tam predsa nestoja pre zábavu. Dnes, keď som išiel na nákup, pri prvej rannej kontrole ma prekvapilo, že kontrolujúci muž so samopalom mi nepovedal ako zvyčajne: „Doklady, prosím“, ale spýtal sa: „Ako ide?“, čiže také naše „Ako sa máš?“. Bolo to milé a normálne.

Začal sa zákaz vychádzania. Tentoraz bude trvať dlhšie, pretože sa skončí až vo štvrtok ráno. Zajtrajšok teda tak v Kyjeve, ako aj vo Fastive strávime medzi kláštornými múrmi. Možno sa mi aspoň trochu podarí vybaviť zameškanú korešpondenciu. Nech nám len žiadne rakety a bomby nepokazia tento deň.

So srdečnými pozdravmi a prosbou o modlitbu

Jarosław Krawiec OP, Kyjev, 15. marca, 20:50 hod.